

Britt & Esra

Ponyvriendin
in gevaar

Joke Reijnders

Karakter Uitgevers B.V.

1

'Dat was het voor vandaag, meiden!' riep Ronald. De eigenaar van de manege en instructeur van Britt en Esra liep naar de deur van de binnenbak. Hij maakte de deur los, zodat de volgende groep kinderen met pony's de binnenbak in kon stappen. 'Bedankt voor jullie aandacht! Ik vind dat jullie goed je best hebben gedaan. Stap nog maar even rustig uit. Maar zorg ervoor dat je de binnenkomende leerlingen van de volgende les niet hindert. Voor de nieuwe groep: Monica komt er zo aan. Singel maar vast aan, stijg op en rijd je pony los. Niet draven!' waarschuwde Ronald nog voor hij de binnenbak verliet.

'Pfff!' pufte Britt, terwijl ze haar pony naast die van Esra liet stappen. 'Dat was hard werken. En dan zijn er mensen die zeggen dat paardrijden geen sport is omdat je niets doet. Die wil ik nog wel eens spreken!'

'Ik ook!' zei Esra lachend. 'Maar ik vond

het leuk dat we nu een volte van tien meter hebben leren rijden. Hoewel het wel lastiger was dan ik had gedacht. Mijn eerste poging was meer een ei.'

'Bij Rania en Mila ging alles natuurlijk weer perfect,' zei Britt met luide stem, toen ze bij Rania in de buurt kwam. 'Ik heb geen idee waarom deze twee meiden bij ons in de les rijden. Ze hadden al lang kunnen meedoen aan de Olympische Spelen.'

Rania schoot in de lach. 'Haha! Potter is gewoon een geweldige pony,' zei ze. 'Hij weet precies wat ik wil en daar doet hij dan zijn best voor.'

'En welk excuus heb jij, Mila?' vroeg Britt. Ze hield een denkbeeldige microfoon onder Mila's neus. 'Niet iedereen heeft zo'n geweldige eigen pony als Rania. Vertel ons je geheim. Hoe komt het dat alles bij jou wel goed gaat, ook al rijd je op een manegepony?'

Mila haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet,' zei ze. Ze liet haar pony snel afwenden en reed weg bij Britt en Esra.

Verbaasd keek Britt naar Esra. 'Heb ik iets verkeerd gezegd?' vroeg ze ongelukkig. 'Het was toch wel duidelijk dat het een grapje was?'

'Volgens mij wel,' zei Esra.

'Misschien voelt ze zich niet zo lekker. En heeft ze daarom geen zin in grapjes,' zei Rania.

Esra wendde haar pony af. In het midden van de bak liet ze hem halt houden. Ze steeg af en maakte de singel losser.

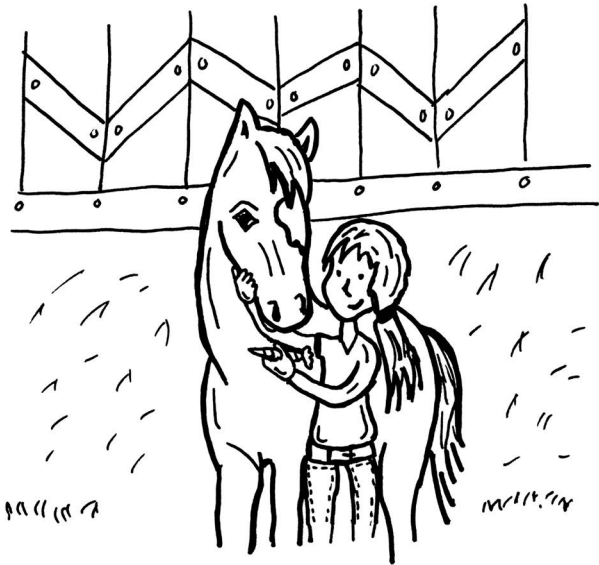
Toen Britt naast haar kwam staan, zei ze: 'Maak je geen zorgen. Mila blijft nooit lang kwaad.'

'Maar ze was niet kwaad,' zei Britt. 'Ze leek eerder... ongelukkig. Of misschien wel bang. Ik vraag me af waarom...' Ze pakte de teugels van haar pony. In gedachten verzonken leidde ze hem de binnenbak uit.

Britt en Esra zetten hun pony's met een halster vast op de poetsplaats. Ze haalden de zadels en hoofdstellen van hun pony's af en brachten die naar de zadelkamer. Toen leidden ze de pony's naar het weiland.

Mila had haar pony al in het weiland gezet. Ze klom net over het hek, toen Esra en Britt kwamen aanlopen. Mila keek hen niet aan,

maar liep snel terug naar het voorplein van de manege.

'Dat is gek,' zei Esra. 'Ze had toch wel even het hek voor ons kunnen openhouden? Dat doet ze anders ook altijd.'

Esra maakte zelf het hek open en liep met haar pony het weiland in. Daarna hield ze het hek open voor Britt. Ze zorgde ervoor dat de andere pony's intussen niet het weiland konden uitlopen.

'Misschien heb ik haar toch beledigd,' zei Britt kleintjes. 'Ik flap er natuurlijk wel eens wat uit...'

'Welnee,' zei Esra. 'Dit was echt niet erg, hoor. Je hebt haar eerder een compliment gegeven. Je zei toch dat ze goed reed?'

Britt knikte.

'Nou dan,' zei Esra. 'Maak je geen zorgen. Mila is echt niet boos op je. Zo is ze niet. Misschien was ze ergens over aan het nadenken.'

Britt gaf haar pony een wortel. 'Ik hoop het,' zei ze. 'Want ik zou het echt vervelend vinden als Mila boos op me is.'

Nadat ze hun pony's hadden verzorgd, gingen Esra en Britt naar de kantine.

Rania zette net vier grote glazen limonade op een tafeltje neer.

Esra en Britt lieten zich op een stoel ploffen.

Rania keek op. 'Hé, zijn jullie maar met z'n tweeën?' vroeg ze. 'Waar is Mila dan? Ik heb ook al drinken voor haar gehaald.'

'Ze was het weiland al uit toen wij de pony's terugbrachten,' zei Esra verbaasd. 'Volgens mij is ze al lang klaar...'

'Daar loopt ze!' riep Britt, terwijl ze naar het raam wees. Mila liep net langs. 'Ik haal haar wel even.'

Britt rende de kantine uit. Ze trok een sprintje richting de parkeerplaats waar Mila naartoe liep.

'Mila!' riep ze. 'Wacht even!'

Maar Mila reageerde niet en liep gewoon door.

Britt rende nog wat harder. Toen ze bij Mila was, pakte ze haar arm vast.

Mila maakte een beweging met haar arm. Alsof er een vervelend insect op zat, dat ze eraf wilde hebben.

'Hèhè,' zei Britt puffend. 'Ik ren me helemaal suf achter je aan. Hoorde je me niet? Ik riep naar je. Kom je nog wat drinken? Rania heeft alles al voor ons klaarstaan.'

'Ik kom niet,' zei Mila. Ze liep door naar een van de geparkeerde auto's. Ze stak haar hand op naar haar moeder, die achter het stuur zat.

'Niet?' herhaalde Britt verbaasd. 'Maar we drinken altijd na de les iets met zijn vieren.'

Mila haalde haar schouders op. Ze opende het portier van haar moeders auto. Zonder

verder iets te zeggen stapte ze in.

Mila's moeder glimlachte naar Britt, zwaai-
de even en gaf gas.

Mila staarde voor zich uit en keek niet
meer naar Britt.

'En?' vroeg Esra toen Britt aan het tafeltje in
de kantine ging zitten. 'Waar blijft ze?'

'Ze is naar huis,' zei Britt.

'Nu al?' vroeg Rania verbaasd. 'Maar we
drinken altijd iets samen...'

'Ze stapte in de auto en ze heeft niet één
keer naar me gekeken,' zei Britt. 'Ik denk
echt dat ik iets verkeerd heb gedaan... Maar
ik heb geen idee wat...'

